

АНТОЛОГИЯ

КОРЕЙСКИ
РАЗКАЗИ

XX ВЕК

한국현대단편소설집

Превод от корейски

Со Ъънг Ким

Яница Иванова

This book is published under the support
of the Korea Translation Institute, Seoul, Korea

Съдържание

За авторите	7
СМЪРТТА НА СВЕТЕЦА	
И Куанг-су	15
ТЪГАТА НА МЛАДЕЖА	
И Куанг-су	37
РОДНИ ПЛАНИНИ	
Ким Донг-ин.....	51
РИБАРСКА ПЕСЕН	
Ким Донг-ин.....	59
СОНАТА АПАСИОНАТА	
Ким Донг-ин.....	75
ВЪЗПИТАТЕЛКАТА Б И ЛЮБОВНИТЕ ПИСМА	
Хьон Джин-гон	97
КЛЕТНИЦА	
Хьон Джин-гон	103
ГЛУХОНЕМИЯТ САМНЪОНГ	
На До-хянг.....	119
РОДИНА	
Чой Съ-хе.....	135
РЕКА НАКТОНГАНГ	
Чо Мьонг-хи	141

ПРОЛИВЕН ДЪЖД

Ким Ю-чонг..... 157

ПОЛЕ

И Хьо-сок 169

СВИНЯТА

И Хьо-сок 185

КРИЛЕ

И Санг 191

ПОДЗЕМНО СЕЛО

Канг Кьон-е 213

За авторите

И Куанг-су (1892–1950) е автор на първия съвременен корейски роман. Той остава сирак на десетгодишна възраст и е отгледан от последователи на движението Тонгхак, което се бори за равенство в обществото и постигане на рая на земята. Разказът му *Смъртта на светеца* е посветен именно на съдбата на основателя на Тонгхак, учителя Чой Дже-у. Историята представя основните доктрини в течението, сблъсък с конфуцианската система на управление и формирането на две основни направления в движението – групата на хората, които искат да постигнат целите на Чой с мирни средства и на групата, готова на революция, за да защити каузата си.

През 1904 г., когато представителите на движението се вдигат на революция в провинцията, писателят И Куанг-су се премества в столицата, за да избяга от властите. От 1905 до 1913 г. учи в Япония, а при завръщането си работи като учител. От 1910 г. Корея пада под японска окупация. Японците поемат управлението на страната и затова корейците формират в Шанхай временно правителство. И Куанг-су заминава за Шанхай през 1919 г. да работи за правителството и се завръща през 1923 г. По време на Корейската война авторът е пленен от севернокорейските войски и завършва живота си в северната част на полуострова, вероятно от туберкулоза.

Разказът му *Тъгата на младежа* разкрива процеса на съзряване на двама младежи, приятели от детството, любовта им към литературата и как тя влияе за формиране на светогледната им система.

Ким Донг-ин (1900–1951) твори в периода, когато Корея е под японска окупация. Като много други интелектуалци на времето си, учи в Япония, но прекъсва обучението си, за да се отдаде на кариера като писател. От 1919 г. съвместно с други автори започва

да твори „литература за самата литература“, като с това се стреми да се откъсне от дидактизма, присъщ на класическата проза. От 1946 г. започва да пише пролетарска литература. През 1955 г. е учредена литературна награда на негово име, за да се отбележат постиженията му като писател.

Ким Донг-ин е един от най-познатите и обичани корейски писатели. Той е първият, който въвежда реализма и натурализма в корейската проза. Започва да създава реалистични творби от 1921 г. и твори и естетична фикция. Част от разказите му, като *Соната апасионата*, *Рибарска песен* и др. са филмирани. Творчеството му пресъздава страданията на корейския народ по време на окупацията. В *Родни планини* авторът представя съдбата на корейците, принудени да отидат да живеят в чужбина, но останали родолюбци до смърт.

Рибарска песен е разказът, който точно пресъздава тъгата на човек, загубил близък. Вследствие на едно недоразумение братът на главния герой напуска селото и започва да се скита по света. В опит да го открие героят върви по стъпките му, но така и не успяват да се срещнат.

Соната апасионата реалистично показва падението на човек, обладан от своята страст да пише музика. В търсене на вдъхновение главният герой върши престъпления, за да получи стимул и вдъхновение за нова творба.

Хьон Джин-гон (1900–1943) е роден в град Тегу. Завършва университета Хоган в Шанхай, Китай. Работи като репортер за вестниците *Чосонилбо* (1920), *Шидеилбо* (1923–1926) и *Тонаилбо* (1937). Прави литературния си дебют през 1920 г. с произведението си *Цвете на саможертвата*. В следващите няколко години публикува повечето от най-добрите си реалистични разкази като *Клетница* (1921), *Обществото ме кара да пия* (1921), *Пропадналият* (1922), *Съдбовен ден* (1924) и *Огън* (1925). Освен тях други негови забележителни произведения са *Лицето на Корея* (1926), *Тропик* (1939) и *Пагода без сянка* (1939).

Възпитателката Б и любовните писма е комичен разказ за самотна стара мома, която изживява любовните си копнежи чрез писма, написани до други момичета.

Клетница реалистично пресъздава съдбата на бедно семейство, принудено да разчита на чужди подаяния, но незагубило надеждата и вярата си в бъдещето.

На До-хянг (1902–1927) започва литературната си кариера с публикуването на *Животът на младите*. Сред най-известните му творби са *Воденицата*, *Черницата* и *Глухонемият Самньонг*. Въпреки че творбите му нямат пролетарски уклон, част от тях се доближават до идеята за потиснатия от средата пролетариат, който няма възможност да излезе от положението си. В *Черницата* главната героиня е бедна жена, принудена да проституира в селото, за да се издържа. Подобна е и историята във *Воденицата* – разказ за земеделец, който оставя жена си да ходи при собственика на земята, за да има допълнителни средства и привилегии за семейството му.

Ранните творби на автора са романтични и често критикувани за своята сантименталност, но с публикуването на *Бръснарката* през 1923 г. писателят се отдръпва от романтичната вълна и започва да пише по-реалистични и зрели разкази. *Глухонемият Самньонг* е една от най-познатите на корейците творби. Критиците определят разказа като един от най-добрите за своето време. Той е публикуван на части във вестник в Корея. Филмиран е през 1929 и 1964 г. Историята за слуга в богатешка къща, влюбен в съпругата на господаря си, запленява с искреността на чувствата, копнежа и възхищението на човек с недостатъци към красивата стопанка, така недостижима за него.

Чой Съ-хе (1901–1932) още от малък се ориентира към литературата, като усилено четe списанията *Младост*, *Научен блясък* и други литературни издания. От 1918 до 1924 г. се мести от място на място и започва да отразява в разкази крайната бедност на народа, потиснат от богатите земевладелци. През 1924 г. публикува в списание *Чосонска трибуна* разказа си *Родина*, на следващата –

Дневник на бягството, с които веднага се превръща в популярен писател. Следващите му творби са базирани на личните му преживявания по време на странстванията му, срещите с крайно бедни хора, които не са се примирили със съдбата си. Самият автор споделя, че не пише за нищо, което не е видял и изпитал лично. По този начин реалистично успява да опише положението на корейския народ по време на японската окупация, съдбата и лутанията на земеделците и как те не успяват да се справят с отчаянието си. През 1925 г. Чой се присъединява към *Федерацията на пролетарските писатели* и работи като журналист в различни вестници и издания.

Разказът *Родина* от Чой представя съдбата на хората, които се противопоставят на властите и участват в различни въстания. Главният герой е принуден да се скита и да се крие, за да не бъде разкрит.

Чо Мьонг-хи (1894–1938) е роден в Корея. Когато на 1.03.1919 г. избухва въстание срещу японската окупация, Чо е арестуван. След като излиза от затвора, започва да учи философия в Токийския университет и 1920 г. прави дебюта си с пиесата *Смъртта на Ким Йон-ил*. Като се връща в Корея през 1924 г., написва разказа *На поляната*. 1928 е повратна година за живота на Чо. Той е заточен в Русия, където се присъединява към *Федерацията на руските писатели* и започва да твори в страната. Работи като учител в Хабаровск, като продължава да пише разкази, които публикува във вестник *Сонбонг*, издание на корейската общност там. През 1938 г. е обявен за враг на народа от сталинското правителство и е осъден на смърт. След смъртта му е възстановена репутацията му и отново го вписват като част от *Федерацията на руските писатели*, а в литературни музеи на различни места в Русия са създадени зали, посветени на него. В южната част на Ташкент има улица, кръстена на негово име, а през 1994 г. в Корея се честват 100 години от раждането на писателя и се създава литературен фестивал с името *Чо Мьонг-хи*, който се провежда ежегодно. През 2001 г. се прави литературна конференция в негова чест и е учредена литературната награда Чо Мьонгхи.

Река Нактонганг от 1931 г. разказва за революционер, радетел за равноправие и свобода в родината си и за нещастната му смърт, увлякла мнозина да тръгнат по стъпките му.

Ким Ю-чонг (1908–1937) е потомък на богат земевладелец. Въпреки огромното богатство, нищо не достига до него, тъй като наследството е заграбено от по-големия му брат. Така Ким прекарва по-голямата част от юношеските си години в крайна нищета. Прави литературния си дебют през 1933 г. с разказа *Странник сред хълмовете* и печели награда за къс разказ на конкурс, организиран от вестник *Чосон илбо*. Печели награда и две години по-късно на конкурс на вестник *Чосон Чунганг илбо*. През 1935 г. става член на литературната група *Кръгът на деветимата*, в която са включени едни от най-изтъкнатите писатели. Ким оставя близо трийсет разказа, повечето от тях публикувани в периода 1935–1936 г. Творбите му са считани за богати на емоции и много земни. По красив и индиректен начин той описва плътските страсти в разказа *Камелии*. Една от най-забележителните истории на Ким е *Пролет, пролет* – за мъж, който непрекъснато живее с надеждата, че ще получи за жена дъщерята на стопанина, за когото работи.

Главната героиня от *Проливен дъжд* живее в непрекъснат тормоз от мъжа си, който я бие и я кара да намери пари, за да се преместят да живеят в столицата. Тя се принуждава да отдаде тялото си на местния богаташ. Това неочаквано променя семейните отношения.

И Хьо-сок (1907–1942) пише с литературния псевдоним Касан. Дълбоко го впечатляват творбите на Чехов и Томас Ман и написва стихотворение, което публикува във вестник *Ежедневник*. След това издава стихове в студентското списание *Чонянг* и в списанието на литературния кръжок *Приятели на литературата*. През 1930 г. завършва специалност „Английска литература“ и за известно време работи в отдела по цензура на японските власти. По-късно се мести да живее в провинцията, където започва работа като учител по английски език.

И Хьо-сок оставя около 70 разказа, които привличат вниманието на литературния свят. Част от творбите му отразяват социалистически идеи, индиректно критикуват политическия режим и крайната бедност. Често негови герои са жени, принудени да проституират, за да оцелеят, като в историите си писателят комбинира политическото послание с темата за сексуалната експлоатация. През 30-те години японските власти засилват натиска си върху литераторите и налагат цензура върху съдържанието. И Хьо-сок се присъединява към Кръгът на деветимата и творбите му леко се отклоняват от еротичната тема и се обръщат към природата.

В разказа *Свинята* главният герой, в желанието си да развъди бързо прасета и да има повече финансови средства, за да отиде до града да се види с любовта на живота си, залага всичките си мечти върху младата свиня, която има.

В *Поле* героят е силно свързан с природата. Полето му дава свободата, от която има нужда в ситуация на силен политически натиск.

И Санг (1910–1937) има кратък жизнен път, но успява да остави забележителни стихове и разкази, предимно в направлението модернизъм. Завършва архитектура и през 1929 г. е назначен на техническа служба в строителния отдел към правителството. През декември същата година получава първа награда за дизайн на списание *Корея и архитектурата* и трета награда от списание *Корейско архитектурно общество*. Може би именно архитектурният талант на И му помага в създаването на собствен литературен свят. Част от неговите поетични творби чисто визуално наподобяват архитектурни планове и изчисления на пространството, а разказите му са сложна реконструкция на човешката душевност.

Още от 1931 г. И Санг започва да пише стихове и разкази, които рязко се различават от практиките на писане, възприети в Корея. В стихотворенията му *Странна обратима реакция*, *VOITEUX.VOITEUSE*, *Фрагментарен изглед* и други, той използва похвати, непривични за поезията и ги публикува в списание *Чосон и архитектура*, а през 1932 г. издава анонимно *Тъмната стая на картата* в списание Чосон. През 1934 г. се присъединява към *Кръгът на деветимата*.

Стиховете и разказите на И Санг често предлагат игра на ума, както се случва и в разказа *Криле*. Главният герой е човек с психически проблеми, който по своему реконструира заобикалящата го реалност.

Канг Кьон-е (1906–1944) е писателка, силно ангажирана с феминисткото движение в Корея. Позната е и с литературния си псевдоним Канг Кама. Прекарва тъжно детство като дъщеря на слугиня. На петгодишна възраст загубва баща си. Принуждава се да се премести в друг град, където майка ѝ се жени за мъж с три деца. Канг от ранна възраст проявява интерес към литературата. Успява да се научи сама да чете и на десетгодишна възраст събира децата от квартала и им чете истории, за което и получава прякора „малката разказвачка“. Отличава се с таланта си за писане в училище и започва да публикува свои разкази от 1931 г. Жени се за комунист и се мести в Манджурия, където продължава да твори.

Често Канг се посочва от литературните критици като най-добрата писателка от колониалния период. Различава се от други писателки на своето време по това, че създава само разкази и есета, без да търси друг начин на себеизразяване. Разказите ѝ за хора от най-нисшата класа са базирани на срещите с много бедни корейци в Манжурия. Такива са героите на разказите ѝ *Счупеното комунго*, *Зеленчукова градина*, *Футболен мач*, *Майка и дете* и др. Част от творбите ѝ са феминистки, против любовта и семейството, и описват жени, които получават истинска свобода едва след като прекъснат връзките с хората, с които са имали емоционални взаимоотношения.

В *Подземно село* се разглежда съдбата на изключително бедно семейство, което среща неразбиране у хората с възможности. Нищетата засяга не само тях, но цялото село, в което живеят, а липсата на средства ги лишава от адекватни медицински грижи и децата от селото умират или стават инвалиди.